

A GYÁVA KISFIU

Felszegett fejjel, egyedül bömbölt a játszótér közepén, szeplős arca elmosódott.

Nagysokára egy távoli padról fekete öregasszony állt fel nagy tömbben és villogó tükkel a kisfiu felé tartott. Menet közben is kötött, piros pamutgolyó ugrált mögötte szeszélyesen: "Mi baj, Zsoltikám?" — kérdezte meghökkenően magas hangon.

A gyerek tanácstalanul elhallgatott, majd körülnézett, elfogadható indokot keresve. Tétován felmutatott a magasba, de az ég felhőtlenül ragyogott. Állítólag derült égből is jöhet villámcsapás, de erre nem hivatkozhatott, mert még nem ismerte a közmondást. Azután két verebet célzott meg mutatóujja, de érezhette, hogy ez nem elegendő ok, mert csakhamar a földre összpontosította figyelmét. Bár kibujna belőle egy megváltó kutya vagy macska vagy legalább béka! — de még számottevő féreg sem volt tapasztalható. Az erőszak távollétével tüntetett ezen a napos délutánon. "Ez a gyerek azt sem tudja, mitől fél" — sipította a hatalmas öregasszony és visszahömpölygött a padhoz. A gomolyag kedveszegetten bicegett mögötte.

A kisfiu nem kezdte azonnal újra a sirást. Fürkészve pillantott körül. Nyilvánvalóan ezuttal előre meg akarta keresni azt a valamit, amitől félhet. De félni nem könnyű, ha az ember még nem hallott az atomháború réméről, sem a magányról, a városi életnek erről a rákfenéjéről, sem a halálról, sem a minden rendű és rangu kiszolgáltatottságról, sem a szerelem nyilairól. Zsoltika már-már reménytelennek érezte helyzetét. Ám hirtelen felragyogó arccal ismét üvöltöni kezdett.

A tér másik felén, tisztos távolságban egy másik fiu képében feltűnt a megoldás: zsebredugott kézzel, leszegett fejjel közeledett és egy követ rugdalt maga előtt. Zsoltika az öregasszonyhoz szaladt, fényes hangcsikot húzva maga körül.

— Nagymami, nagymami, az a fiu bánt!

— Ugyan, mit csinált neked?

— Még semmit, de fog — válaszolta Zsoltika mély meggyőződéssel.